

Nem kell a púder

Korózs Lajos sokat őrlődik, de nem száll ki

Szórólapozik, ajtóról ajtóra jár, leleplez, beadványokat gyárt, plakátokat kötöz az oszlopokra, nyugdíjas fórumot tart, Facebook-videót gyárt – ez Korózs Lajos MSZP-s képviselő 24 órás programja. Bár az Országgyűlésben is igen aktív, az utcán érzi magát otthon igazán, ahogy mondja: „a parlamentben csak feléneklek a mondandómat”. Persze nem az egri származású honatya a legjobb példa arra, miként működik az önkormányzati választások kampányában egy szocialista politikus, merthogy Korózs máskor is kampányüzemmódban él. Gögös Zoltán távozása után ő lett a pártban a „folyton úton lévő képviselő”. Ez persze nem jelenti azt feltétlenül, hogy hatékony is. Ő maga is bizonytalan, legalábbis folyton azt mérlegeli, vajon mit csinál rosszul. Vagy éppen jól. Ezt mi sem dönthetjük el, de elkísértük őt egy napra, hogy legalább azzal tisztában legyünk: mit is csinál valójában.

L – Tényleg bűdös – állapítja meg Korózs Lajos. Lejjebb lép pár fokot a lépcsőn, kis híján belecsúszik a mederbe. Kattint néhányat a telefonjával. Ezért is vagyunk itt: bizonyítékokat gyűjt.

A Gyáli-patak egyik hídjának tövében állunk, körülöttünk káposztaföldek. A szocialista képviselőre még a nyár elején írtak rá a Facebookon az Üllő Te Vagy Egyesület vezetői. Látták az aktivitását a szennyvíz-izsapügyben, és úgy gondolták, nekik is segíthet. Merthogy az üllői civilek szerint folyamatosan szennyvíz kerül a Gyáli-patakba, és eddig hiába fordultak a különböző hatóságokhoz, sehol nem reagáltak érdemben a panaszaira. Korózs felkarolta az ügyet, írásbeli kérdéssel fordult a belügyminiszterhez, de csak egy cinikus választ kapott. Erre bepöccent. Most azért jött Üllőre, hogy egyeztessen az egyesület aktivistáival a következő lépésről, és a saját szemével győződjön meg a patak állapotáról. Az azért elsőre is látszik, sőt szaglik, hogy valami tényleg nincs rendben. Pedig a gazdák közül sokan ebből a vízből locsolják a hungarikumnak számító vecsési káposztát

Platós autó fordul a töltésre, nagy bajszú ember száll ki belőle. Káposztás gazda, itt van nem messze a földje.

– Mit fotózik? – vizslatja Korózszt bizalmatlanul.

– A patakot nézem.

A gazda rájön, látta már valahol ezt az alakot. Korózs a kezét nyújtja, bemutatkozik. A gazda felismeri. Úgy érzi, meg kell védenie a patakot, hosszan ecseteli, milyen

gazdag itt az élővilág. Kacsák, békák, még halat is látott a nyáron. Az kizárt, hogy szennyezett. Majd meglátjuk a mintákból, mondja Korózs.

Tíz óra van. Ma elég későn kezdett a képviselő, alig másfél órával korábban indultunk el pataknézőbe a Duna-parti Fehér Háztól. Amúgy koránkelő, reggel átnézi a híreket, facebookozik, később már nincs ideje rá, napközben Nyakó István, az MSZP sajtófőnöke küld át neki tematikus sajtószemléket. Korózs szabadkozik is a késői indulás miatt, de előző este sokáig door

to door kampányolt a Józsefvárosban. Azért ott, mert néhány éve Egerből oda igazolt. Nem lehet hétvégén politizálni – magyarázza –, márpedig a képviselőség és a népjóléti bizottsági elnökösködés hétköznapiakon a fővároshoz köti. Így aztán most Pikó András kampányát tolja. Az ellenzéki polgármesterjelölt listáján négy MSZP-s van, velük járta a kerületet. Manapság már bejutni sem könnyű a társasházakba, mondja, általában egy ott lakó pártszimpatizánshoz csengetnek be, ha esetleg nincs otthon, elkérik tőle a kapukódot. A legfelső emeleten kezdik a szórólapozást, úgy haladnak lefelé. Mindenhova bekopogtatnak, Korózs bemutatkozik, aztán a lakó figyelmébe ajánlja a körzeti jelöltet. Általában felismerik a képviselőt, még a Fidesz-szimpatizánsok közül is sokan szóba elegyednek vele. Meggyőzni persze nem tudja őket, viszont nemhogy atrocitásra, de még hangos vitára sem emlékszik.

Még nincs tizenegy, robogunk vissza a képviselői irodaházba. Korózs lendületesen, de biztonságosan vezet. Ezt ő mondja magáról. Nemrég harmincezer forintba büntették, amikor Nyakó Istvánnal üldöztek egy szennyvíziszapot szállító kamiont.

„Lefotóztuk egy felüljáróról, aztán igyekeztünk utána. Kértem a Nyakit, hogy mennyivel lehet itt menni. Azt mondja, 110-zel. Egyikünk sem látta a 90-es táblát. Még integetett is a rendőr, amikor elhúztunk mellette. Pár nap múlva már jött is a csekk.” Amúgy harmincvalahány év alatt egyetlen balesete sem volt. Igaz, a lipótvárosi albérlete előtt parkoló autójába nemrég kétszer is belementek. Egyik sem volt politikai akció – derült ki utóbb.

Egy hétéves Renault Latitude-del járja az országot. Két éve vette, most 246 ezer kilométernél jár, ebből százezret ő rakott bele. Ezzel az élmezőnybe tartozik a vidéki turnékat is vállaló szocik között, de még így sem éri utol Gögöst, aki az utolsó aktív politikusi évében hetvenezret pakolt a kocsijába. Amúgy másban is hasonlítanak egymásra a ma már inaktív pápai kollégájával. Például mindketten első generációs értelmiségiek, és nem csak politikai értelemben hűséges típusok. „Olyan konzervatívak vagyunk, hogy mindketten az első feleségünkkel élünk, ráadásul egymástól függetlenül mindketten Mucinak szólítjuk az asszonyt” – mondja Korózs. Az „egri Muci” könyvelőként dolgozik egy élelmiszeripari cégnél, a két gyermek kirepülőben: egyetemre járnak. Az idősebbik fiú külföldön, nemzetközi kapcsolatok szakon tanul, a kisebbik idehaza, az ELTE jogi karán hallgat politológiát.

Korózs mögött klasszikus pártkaderéletút áll. A hetvenes években számkészítőnek tanult Egerben, ott is tette le a később az érettségét, aztán előbb a politikai főiskolát végezte el, majd az ELTE-n szerzett szociológus diplomát. A KISZ-es aktivitás egyenesen vezette az MSZMP-be, majd az MSZP-be. Azt mondja, nem volt az életének olyan pillanata, amikor ne érezte volna magát meggyőződéses baloldalinak. És ez már így is marad, teszi hozzá.

A képviselő délelőtti szerelése meglehetősen laza: farmernadrág, farmerdzseki, kissé kigombolt fehér ing, baseballsapka, ingbe akasztott napszemüveg. Lábán edzőcipő, zokni nélkül. A patak miatt – magyarázza. Eleve számított arra, hogy sáros-vizes lehet fotózás közben. A fehér házi irodában Kunhalmi Ágnes a szobatársa, de náluk szokott kikötni Komjáthi Imre pártalelnök is, ha errefelé jár, neki ugyanis – mivel nem parlamenti

Nem értem a dolgot: az a politika, amit a baloldal és személyesen én is képviselek, tényleg jobbá tenné az idős emberek életét. Tudom, hogy így van. De miért nem találom meg a kulcsot, amivel ezt megértethetném velük?

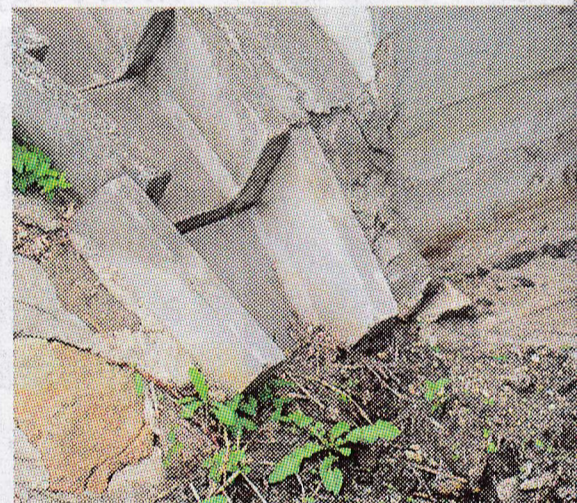

képviselő – nincs irodája Pesten. Korózs asztala fölött egy Che Guevara-kép, mellette egy idézet: „Akinek nincs bátorsága fellázadni, annak nincs joga panaszkodni.”

Az iroda falán A4-es lapokból, fotókból kirakott installáció: a szennyvíziszapsztori eddigi fejleményeinek összefoglalója. Még nincs dél, Dénes Gábor dokumentumfilm-rendező érkezik Korózshoz, hogy profi videót készítsenek a Facebookra. „Kell egy kis púder az arcomra? – kérdezi a rendezőtől a felvétel előtt. – Van itt az Ági szekrényében elég.” De aztán úgy dönt, nem kell a púder. Indul a kamera, Korózs odaáll az installáció elé, magyarázni kezd. Megpróbálja leegyszerűsíteni a szennyvíziszapbotrányt annyira, hogy az bárki számára könnyen felfogható legyen. Nem egyszerű: cégfalók, hivatali engedélyek, közérdekű adatigénylések dzsungelében kellene egy négysávos autópályát vágni. Egyéves munkája van az ügyben, április óta pedig ez az egyik kulcsprojektje. Cui prodest? – ismételteti Korózs, majd eljut a legszikárabb megfogalmazásig: „De tényleg, miért is kell utaztatni az unió országai között a

szart?” Néhány részletet többször is fel kell venni, mert a témától felhevülő képviselő olykor kinéz a kamerából.

Az ablak felé néz. Mögötte folyik a Duna, épp kajakosok húznak a Parlament irányába. Korózs csóválja a fejét: idén még nem volt vízen. Nem sok hobbija van, ezek közül a kajakozás meg az evezés a legstabilabb. Hegyet mászni is szeret.

Nem kirándulni az erdőben, hangsúlyozza, hanem meghódítani a magas hegyeket. Erdélyben és a Felvidéken már mindegyik megvolt, de idén még egy könnyű túrára sem jutott el. Utoljára tavalyelőtt tört a csúcokra, még a Magas-Tátrában. Marad kikapcsolódásnak a sarudi kis hétvégi ház és a kertje, most éppen a chilitermesztésbe habarodott bele.

Közeledik a kora délutáni program, Korózs átöltözik. Zoknit húz, előkészített fekete cipőjéből kiveszi a sámfát, nyakkendőt köt, belebújik a zakójába. Nyugdíjasfórumra készül, a lazaságot már csak a farmernadrág idézi. Felszállunk a kettős villamosra, a Vigadó térig megyünk fél kettőre. Kampányesemény jön, az V. kerületi nyugdíjasklubok szerveztek egy hajókázást a Dunán, és meghívták Tüttő Katát, az ellenzék belvárosi

bad töltenem kegyednek egy kis ásványvizet? Megkérdezhetem, hány éves? Nyolcvanegy?! Húszat simán letagadhatna.

– Magát utálnom kellene – flörtöl Korózzsal egy dekoratív hölgy.

– Ne mondjon már ilyet, miért kellene?

– Mert maga magyarázta el nekem annak idején, hogy miért nem kaphatok özvegyi nyugdíjat. Na, akkor szerettem magába.

Azért az nem túl nehéz feladat, hogy elbűvölje a baloldali szimpatizánsokat, vetjük fel a képviselőnek már a parton.

– Rengeteg olyan nyugdíjasfórumon járok, ahol a többség Fidesz-szavazó – mondja. – Elmagyarázom nekik, hogy mi történt a nyugdíjukkal, hogy miként veri át őket a Fidesz. Levezetem, hogy mennyivel kapnak kevesebbet az Orbán-kabinet alatt, és mennyivel kapnának többet, ha baloldali kormánya lenne az országnak. Bólogatnak, hogy értik. – Lajoskám – általában így hívnak –, magának igaza van. – Remek, örülök, hogy hisznek nekem. És akkor kire fognak szavazni? – Hát Orbánra. – De miért? – És akkor hallgatnak. Nem értem a dolgot: az a politika, amit a baloldal és személyesen én is képviselek, tényleg jobbá tenné az idős emberek életét. Tudom, hogy így

van. De miért nem találok meg a kulcsot, amivel ezt megértethetném velük?

Korózs még messze van a nyugdíjtól, most 61 éves. Nem forgat olyan terveket a fejében, mint Gőgös, nem akar kiszállni.

– Pedig sokat őrlődöm. Lehet, hogy nem vagyok elég jó politikus, hiszen nem vagyok képes tömegeket állítani magam mögé. Hogy akkor miért nem hagyom abba? Nem tehetem. Évtizedek óta ott vagyok a politika frontvonalában, két kormányban is szolgáltam államtitkárként, de igazából csak az számít, hogy a fiaim szemébe tudok-e majd nézni, ha egyszer megkérdezik: megtettél mindent politikusként, amit csak tudtál? És én azt akarom nekik majd válaszolni, hogy igen, mindent megtettem. Ennyire tellett, istenem.

Mindjárt négy óra. A képviselő előbb visszamegy a Fehér Házba, újfent átöltözik, aztán át-villamosozik a Józsefvárosba. Pótlólag érkezett ugyanis újabb 340 Pikó-plakát, azokat kell felrakni a lámpaoszlopokra. Csak olyan helyekre, ahol már kormánypárti plakát is van, onnan legalább a hatóság nem szedetheti le a Pikó-képeket. Mert egyébként nagyban megy az éjszakai plakáttépkedés. A plakátozás klasszikus létrázást jelent, dróttal rögzítik a táblákat az oszlopokra.

Korózs nem maradhat túl sokáig, másnap korán kell kelnie. Pár napja küldött neki valaki a Facebookon egy fotót, amelyen az látszik, hogy egy szlovén rendszámú, feltehetőleg szennyvíziszapot

szállító kamion hajt be a Kolontár melletti vörösiszap-tározó területére. Oda, ahol kilenc évvel ezelőtt átszakadt a töltés, és tíz ember halálát okozta a kiömlő vörösiszap. Meg kell győződnöm róla, hogy tényleg szennyvíziszapot visznek-e oda, mondja Korózs.

Hajnali háromra állítja be az ébresztőt. Még felveszi a kocsijába az egyik munkatársát, aztán irány Kolontár. Saját fotót akar készíteni a szlovén kamionokról, azt pedig csak hajnalban lehet. Hatkor nyit a lerakó. / **Cseri Péter**

polgármesterjelöltjét. Ő meg megkérte Korózs Lajost, jöjjön el ő is, mondjon pár szót a nyugdíjhelyzetről, és válaszoljon a résztvevők kérdéseire.

Kifut a hajó, a politikus elemében van. Ebben a közegben szeretik a természetességet, és Korózsban nincs manír. Pedig úgy forgolódik a nyugdíjas asszonyok gyűrűjében, mint egy bonviván. Sza-